

Hồi thứ mười lăm
 Xà Thiệt Thụ Sinh thâu bí kíp
 Hà Bắc chân kinh hoàn phục lại

Đầu tháng hai, Gia Cát Tâm từ giả mọi người về Hồ Nam tảo mộ nhân tiết thanh minh. Lý Giáo Chủ tặng cho gã nhân lượng bạc làm lộ phí. Bốn ngày sau Thuyên Kỳ phát giác Thân Võ bí kíp biến mất, không còn nằm trong ngăn bí mật ở đầu giường chàng nữa. Chàng cay đắng ngửa mặt lên trời cười đau đớn, lẩm bẩm :

- Giỏi cho Gia Cát Tâm, Thẩm mô tự thẹn cơ trí không bằng được người.

Lý Giáo Chủ giận đến điên người, vò đầu, bứt tóc.

- Ta quả là một lão già ngu xuẩn, đầu đã bạc trắng mà còn bị lừa.

Nam Hải Lão Tổ an ủi :

- Không phải chỉ một mình Lý lão đệ và Kỳ nhi bị hấn qua mặt, chúng ta ai mà chẳng yêu mến kính trọng gã.

Thẩm Thiên Tân trợn mắt bảo :

- Chẳng cần giông dài, bọn ta lên ngựa đuổi theo ngay.

Thuyên Kỳ định lực thâm hậu đã kịp bình tâm suy nghĩ. Chàng thở dài bảo :

- Hài nhi chỉ sợ hấn chẳng về Nam Dương và dung mạo kia cũng chỉ là giả mà thôi.

Tiểu Lan nhắc nhở :

- Sao tướng công không cho Tuyệt Hồ truy tung hấn ?

Chàng cười mát đáp :

- Gia Cát Tâm gian ngoan, xảo quyệt, lẽ nào lại không nghĩ đến điều này. Nếu không tin, nài cứ đến phòng hấn thì rõ.

Cả bọn kéo nhau vào phòng riêng của hấn. quả nhiên không còn đến một mảnh giấy nhỏ cho Tiểu Hồ đánh hơi. Thánh Nữ tỏ ý lo ngại :

- Người này tư chất cực kỳ thông tuệ, nếu hấn luyện được tuyệt học Võ Đế e thiên hạ sẽ loạn mất. Nhưng trời đất bao la biết phương nào mà tìm bây giờ !

Thuyên Kỳ gặp được đối thủ tài trí, chột sinh lòng hứng thú, cố động não giải bài toán khó. lát sau chàng mỉm cười :

- Kẻ đại trí cũng có lúc sơ hở, hài nhi đã biết hấn đi về phương nào rồi!

Thiên Tân nóng ruột hỏi :

- Sao Kỳ nhi không nói ngay ra đi !

Chàng kính cẩn thưa :

- Chắc phụ thân và Trương Thân Y còn nhớ, sau khi toàn thắng ở Tứ Xuyên, trên đường về, gã có nói rằng Thanh long tinh đã xuất hiện ở phương bắc. Xét về mặt tâm lý, hẳn tự hào là kẻ tài cao, tự cho mình là hung tinh xuất thế. Hài nhi tin rằng hẳn sẽ về Hà Bắc.

Mọi người bán tín bán nghi nhưng vẫn công nhận rằng chàng có lý. Ngày hôm sau, Thuyên Kỳ cải trang, một người một ngựa kiên trì đi Lạc Dương.

Chiều ngày thứ bảy, chàng mới đến được Tổng Đàn Cái Bang. quái Cái nghe xong sự việc đấm ngực kêu trời, hết lòng thóa mạ Gia Cát Tâm.

Thuyên Kỳ chờ cho lão hết cơn thịnh nộ mới hỏi :

- Chắc bang chủ cũng đồng ý với văn bối rằng dung mạo xấu xí của Gia Cát Tâm là giả mạo ! Nhưng xin hỏi trên giang hồ ai là người có thuật dịch dung cao cường đến vậy ?

Quái Cái Bạch Trì Thượng tư lự rất lâu mới trả lời :

- Ba mươi năm trước, giang hồ bỗng xuất hiện một cao thủ có ác danh là Thiên Diện Nhân Yêu. Tài hóa trang của lão có một không hai, tính tình lại thâm ác. Trong vòng bảy năm trời, lão đã gây ra hơn trăm vụ án tình chấn động thiên hạ. Đặc biệt các nạn nhân đều là nữ nhân có chồng. Cái Bang và thất đại môn phái phải tốn biết bao công sức mới điều tra ra lai lịch và nơi trú ẩn của Nhân Yêu. Cuối cùng, lão bị quân hào giáp công, đánh rơi xuống vực sâu không đáy trong dãy Ngũ Đài Sơn, cách Bắc Kinh hai trăm dặm. Nếu gương mặt giả của Gia Cát Tâm lừa gạt được chúng ta thì chắc hẳn phải có quan hệ với Thiên Diện Nhân Yêu.

Thuyên Kỳ hài lòng ở lại Lạc Dương chờ chim câu của phân đà Hồ Nam. Bốn ngày trôi qua, thư hỏa tốc của đệ tử Cái Bang ở Hồ Nam về đến. Trong đó xác nhận rằng Gia Cát Tâm là người huyện Nam Dương, nhưng không hề thuộc giòng dõi Khổng Minh. Gã đã rời quê hương từ mười hai năm trước và chưa một lần trở lại. Từ nhỏ đã nổi tiếng thân đồng, thông minh tuyệt thế, giỏi mưu lược. Nhưng vì háo sắc thành tánh, dụ dỗ gái tơ trong vùng, bị gia đình nạn nhân thưa kiện nên trốn đi. Đặc điểm nhân dạng là đầu lười chẻ làm hai.

Thuyên Kỳ nhớ lại rằng trong suốt thời gian qua, gã chưa bao giờ mở miệng cười lớn, khi nói chuyện hai hàm răng khép rất sát. Chàng phấn khởi lên đường đến Bắc Kinh, đóng vai một thương gia giàu có ở miền nam về ngoạn cảnh Đế Đô. Chàng tin rằng với công phu hoá diện di hình, Gia Cát Tâm dù có đứng trước mặt cũng không thể nhận ra người có đôi mắt ti hí và đôi tai xéch ngược kia lại là Tuyết Hồ Công Tử. Việc đầu tiên là chàng thám sát vực thẳm trong Ngũ Đài Sơn, để xem có dấu vết gì của Nhân Yêu hay không ?

Nhờ sự chỉ dạy của Nam Hải Lão Tổ, kiếm thuật của Thuyên Kỳ đã tiến bộ đến mức chẳng cần phải dùng đến trường kiếm. Chàng đã để Long Kiếm và tiểu kiếm lại núi Thiên Thai.

Ngày cuối tháng hai đã có mặt ở Bắc Kinh. Không có tâm trí để thưởng thức cảnh vật Bắc Kinh, chàng bí mật liên lạc với phân đà Cái Bang ở Đế Đô và đi thẳng đến Ngũ Đài Sơn.

Ba ngày sau, chàng đã có mặt cạnh vực sâu trăm trượng, nơi mà ba mươi năm trước Nhân Yêu đã bị đánh trọng thương rơi xuống. Thuyền Kỳ nghệ cao, mặt lớn, dùng giây thừng xuống vực. Phân đà chủ phân đà Bắc Kinh là Thanh Trúc Cái Đoàn Sào cùng đệ tử bốn tui ở trên bảo vệ đầu giây. Dặn dò xong, chàng nắm giây tuột xuống.

Vách vực dốc đứng, chẳng hề có chỗ bám víu. Đó là lý do quần hào năm xưa tin rằng Nhân Yêu không thể thoát được.

Ba khắc sau, Thuyền Kỳ đặt chân lên bãi cỏ đáy vực. Mặt trời chính ngọ khiến nơi này sáng lên đôi chút. Chàng nhìn quanh ước lượng chu vi chừng sáu chục trượng. Chàng tiến hành lục soát, xem xét và phát hiện nơi đây rất nhiều rấn rít. Cuối cùng, Thuyền Kỳ tìm thấy một động khẩu đen ngòm ở bức vách phía tây.

Quan sát miệng hang, chàng thấy những bộ xương rấn trắng hếu nằm rải rác, liền bế khí, vận thân công hộ thể rồi bước vào. Huyệt động chỉ sâu hai ba trượng và dưới bức vách cuối cùng là một quái vật lông lá bù xù. Nhờ bộ y phục rách nát, chàng nhận ra đó là người chứ không phải dã thú. Thấy người ấy vẫn ngồi im giương đôi mắt nhìn chàng với vẻ dò xét. Thuyền Kỳ mỉm cười vòng tay nói :

- Phải chăng tiên bối chính là Thiên Diện Nhân Yêu ! Tại hạ tên gọi Thẩm Thuyền Kỳ !

Đôi mắt quái nhân rực sáng lên, lão lạnh lùng bảo :

- Công tử có thể cho lão phu thấy mặt thật được không ?

Chàng đưa tay gỡ râu, khôi phục lại dung mạo cũ. Nhân Yêu ngắm nghía một lúc, hài lòng nói :

- Công phu Hoán Diện Di Hình của Ma giáo đáng gọi là độc bộ võ lâm, nhưng khuyết điểm của nó là chỉ có thể khiến dung mạo lệch lạc, xấu xí đi. Chẳng hay công tử tìm đến lão phu vì việc gì ?

Chàng nghe có tiếng xích sắt khua, giật mình nhìn kỹ. Hóa ra hai tay lão nhân bị xích chặt vào vách đá. Chàng bước lại gần trầm giọng đáp :

- Trước hết, xin để vãn bối chặt bỏ những sợi xích này đã.

Thuyền Kỳ vung liễu kiếm phá khóa thép trên hai cổ tay Nhân Yêu. Lão cười thảm bảo :

- Đã hơn một năm nay, lão phu không thấy được thấy ánh dương quang, hai chân tàn phế, sức lực mỗi mòn. Mong công tử đưa lão phu ra ngoài cửa hang.

Chàng nhìn đôi chân cụt đến tận đầu gối, cúi xuống bỗng lão đưa ra ngoài, đặt xuống nền đá khô ráo. Lão vươn vai, ngửa mặt lên trời hít thở, lát sau ngượng ngùng hỏi :

- Công tử có mang theo ít lương khô nào hay không ? Lão phu ăn thịt rắn sống mãi đã ngán đến tận cổ.

Thuyền Kỳ mục hướng lên miệng vực dùng công phu Hư Không Lôi Chưởng vận toàn lực đưa âm thanh vượt khoảng cách trăm trượng. Cũng may hang sâu vang vọng,

chứ nếu ở ngoài đất trống khó mà có thể vượt quá mười trượng. Thanh Trúc Cái rút giây lên cột túi vải vào thả xuống. Lão là tay tửu quý nên lúc nào bên hông cũng kè kè một bầu rượu ba cân.

Thiên Diện Nhân Yêu run rẩy cầm rượu tu liền mấy hớp rồi bắt đầu ăn miếng thịt heo sấy khô.

Chờ lão ăn uống xong, chàng mở bọc hành lý lấy một bộ y phục trao cho lão nói:

- Mé đông có vũng nước sạch, xin tiên bối tắm rửa thay áo, vãn bối sẽ đưa người trở lại với nhân quần.

Nhân Yêu sững sờ hỏi lại :

- Lão phu là kẻ tội ác ngập đầu, thân lại tàn phế, ai thèm chứa chấp làm gì?

Thuyên Kỳ lắc đầu bảo :

- Ba mươi năm chịu đọa đày dưới vực thẳm âm u này cũng đã quá đủ để đền tội lỗi năm xưa. Hơn nữa, tiên bối chỉ dùng dung mạo anh tuấn để quyến rũ nữ nhân chứ tay không hề vấy máu. Xét cho cùng, bọn nữ nhân kia đều đã có gia thất mà không giữ được lòng trung trinh với trượng phu, họ cũng có lỗi.

Nhân Yêu ngửa mặt cười dài :

- Không ngờ lúc gần đất xa trời, lại có người hiểu được nỗi khổ tâm của Lục Vô Song này.

Thuyên Kỳ ôm lão thả xuống ao nước trong vắt. Chờ lão tắm gội xong, chàng dùng tiểu kiếm cạo sạch râu ria, búi tóc lên. Diện mạo họ Lục có phần hơi râu xồm - mắt lộ, mày thưa, mũi bự.

Lão khoan khoái bảo :

- Công tử vẫn chưa cho lão phu biết mục đích của mình ?

chàng cười đáp :

- Lúc đầu, vãn bối cho rằng Lục tiên bối là người chủ sử của tên Gia Cát Tâm. Nhưng khi thấy tiên bối bị gã hãm hại, xích vào hang cho chết.đi, thì hiểu rằng tiên bối không có liên quan. Chúng ta phải gấp rút ra khỏi chốn này, mọi việc sẽ tính sau.

Thuyên Kỳ vận toàn lực bỏ liền mười mấy chiêu Lôi Chưởng đánh sập vách đá chung quanh động khẩu, xóa bỏ dấu vết rồi đưa Nhân Yêu lên khỏi vực sâu.

Xuống đến chân núi Ngũ Đài Sơn, chàng bảo Thanh Trúc Cái vào trấn tìm mua xe ngựa.

Về đến Bắc Kinh, Thuyên Kỳ đưa họ Lục vào trong một khách điểm ở cửa bắc. Còn Thanh Trúc Cái và hai gã đệ tử trở lại phân đà, nhưng vẫn giữ liên lạc.

Tối đến, bên mâm cơm thịnh soạn, Nhân Yêu thuật lại những tao ngộ ba mươi năm qua.

Thì ra lão bị trúng song chưởng của Tuệ Tâm hoà thượng, rơi xuống vực sâu. Nhưng may mắn rớt ngay vào ao nước, hai chân gãy lìa. Khi tỉnh lại, thấy trong ao có

con cá lớn độ hơn cân, tỏa ánh ngũ sắc rực rỡ. Lão đói quá, bắt lấy ăn sống. Ai ngờ, họa trung đặc phúc, con Ngũ Sắc Lý Ngư đã trị lành vết thương và giúp lão phục hồi công lực chỉ sau một tháng. Phần vì không có cách thoát khỏi vực sâu, phần vì sợ mình tàn phế, không tránh khỏi sự trừng phạt của võ lâm, nên đành chịu cảnh đọa đày nơi đáy vực.

Hai năm trước, Gia Cát Tâm dùng dây mò xuống vực tìm Ngũ Sắc Lý Ngư, gặp được Nhân Yêu. Gã dùng lời đường mật khấn cầu Lục Vô Song truyền cho tuyệt nghệ hóa trang và võ thuật. Nhân Yêu thấy gã thiên bẩm tuyệt thế liền tận tâm truyền dạy. Sau một năm, Gia Cát Tâm đã học được nghề dịch dung của Nhân Yêu.

Một hôm, hấn trở lên mặt đất, đem thức ăn và rượu ngon xuống đãi đàng. Trong lúc say sưa, hấn có nhắc đến Tuyệt Hồ Công tử Thảm Thuyền Kỳ, và bảo rằng họ Thảm tài trí chẳng bằng hấn, chỉ nhờ may mắn mà vang danh thiên hạ. Hấn quyết xuất đạo, đối diện với chàng xem ai hơn ai? Lúc ấy lão phu Vô tình nhìn thấy đầu lưỡi hấn chẻ ra làm hai như lưỡi rắn, biết rằng mình đã trao lầm gươm cho kẻ ác. Nếu hấn dùng tuyệt nghệ của lão phu khuấy đảo giang hồ thì nguy hiểm khôn lường. Nhưng lão phu chưa kịp có chủ định gì thì bốn hôm sau, gã đã bất ngờ bỏ thuốc mê vào rượu. Trong lúc lão phu bất tỉnh, hấn dùng công phu Hấp Dương Đạo ~m của Lôi Hỏa Đầu Đà hút cạn bốn mươi năm công lực. Sau đó hấn xích chặt lão phu vào vách động để chết vì đói khát.

May thay lúc thiếu thời, lão phu lang bạt đến Miêu, học được công phu gọi rắn nên mới có thức ăn cầm cự được đến ngày nay.

Thuyền Kỳ bèn kể cho lão nghe chuyện Gia Cát Tâm trộm mất Thần Võ Bí Kíp của chàng. Nhân Yêu giật mình hỏi lại :

- Dám hỏi công tử đã luyện xong võ công trong bí kíp ấy hay chưa ?

- Chỉ còn chiêu Thiên Kiếm Vô Tâm là vẫn bối chưa luyện được. Gia Cát Tâm trí tuệ phi phàm lại là truyền nhân của Lôi Hỏa Đầu Đà, chỉ sợ hần liễu ngộ được chiêu kiếm vô thượng kia, chẳng còn ai là địch thủ nữa.

Nhân Yêu nói với vẻ bí ẩn :

- Trên đời này, trừ lão phu ra, không ai biết được phương thức hoàn tất chiêu Thiên Kiếm Vô Tâm.

Thuyền Kỳ sững sốt nhìn lão chăm chú, lát sau chàng mỉm cười bảo :

- Té ra tiền bối là hậu nhân của Võ Đế ?

Lục Vô Song cười buồn xác nhận :

- Đúng vậy ! Lão phu là cháu bốn đời của Võ Đế Lục Khúc Ngôn. Người là thiên hạ đệ nhất nhân nhưng con cháu căn cơ thấp kém, không thể học được võ công vô thượng. Chính vì vậy Võ Đế thất vọng bỏ vào Thần Cung tu luyện, chỉ để lại khẩu quyết của chiêu Thiên Kiếm Vô Tâm. Người bảo rằng đây là tâm huyết một đời, dành cho họ Lục, người thiên hạ chỉ được hai chiêu đầu mà thôi. Nhưng họ Lục vô duyên với kiếm đạo nên chẳng ai luyện đến. Cho đến đời lão phu cũng có nghiên cứu nhưng

chỉ hoài công vì thiên bẩm không đủ. Nay lão phu truyền lại cho công tử để tuyệt học Võ Đế khỏi thất truyền.

Trong hai tháng trời, chàng đã lãnh hội được bốn thành chân truyền thuật dịch dung của Lục Vô Song. Nhất là cách phát hiện một dung mạo giả.

Thiên Diện Nhân Yêu trước đây dạy nghề cho Gia Cát Tâm cũng có ý dấu giếm, kéo dài thời gian để có người bầu bạn, cung phụng vật thực. Nhưng đối với Thuyên Kỳ, lão hết lòng dạy dỗ, vì vậy chàng tiến bộ rất nhanh.

Qua lời kể lại của họ Lục, chàng xác định Gia Cát Tâm sẽ dùng đất Hà Bắc làm nơi khởi nghiệp. Vì vậy, chàng đã gọi Bạch Nhật Thân Thâu đến Bắc Kinh cầm đầu mạng lưới trinh sát Cái Bang truy tìm tung tích tên gian tặc. Côn Luân Thân Kiếm và Tân Thu Trinh cũng đến Bắc Kinh để giúp chàng một tay. Thuyên Kỳ đã hóa trang cho hai người và đứng ra mua lại một dinh thự đồ sộ trong thành. Đây sẽ là nơi cư trú và cũng là đại bản doanh của chiến dịch truy tìm Thân Võ Bí Kíp.

Trong tiệc tẩy trần, Thẩm Thiên Tân hỏi Nhân Yêu :

- Lục lão huynh ! Dù chỉ mới sơ kiến nhưng tiểu đệ có cảm giác rằng bản chất lão huynh chẳng phải như lời đồn đãi. Dám hỏi chuyện năm xưa có ẩn tình gì chăng?

Thiên Diện Nhân Yêu cười buồn, đáp :

- Lão phu chỉ vì một ý nghĩ sai lầm mà làm tử hủ tông môn. Năm xưa lão phu ba mươi tuổi mới kết hôn với một nữ nhân cực kỳ xinh đẹp. Nhưng chỉ hai năm sau, nàng bỏ lão phu trốn đi với tên Tổng quản gia trang anh tuấn, đem theo rất nhiều vàng bạc châu báu. Lão phu căm giận và hổ thẹn, bỏ nhà phiêu bạt giang hồ. Một hôm lạc đến núi Vương Túc gặp được Thiên Diện lão tổ học nghề hóa trang và võ công. Sau khi lão tổ tạo hóa, lão phu trở lại giang hồ, mang dung mạo xinh đẹp dụ dỗ các nữ nhân đã có chồng trong thiên hạ để báo thù. Không ngờ trong mười người đã có bảy không giữ được đạo phu thê, đem lòng say mê vẻ trẻ đẹp của lão phu. Sau khi bướm chán ong chường, lão phu lấy một kỷ vật làm bằng chứng, tố cáo với phu quân kẻ lỗi đạo. Họ không biết ơn mà còn kết tội lão phu phá hoại gia cang. Chính vì vậy, lão phu mới trở thành tội nhân của võ lâm. Thẩm Thiên Tân cười đồng tình :

- Phong hóa suy đồi, cương thường lỏng lẻo nên có một số người không giữ được lòng trinh. Xét ra Lục huynh cũng chỉ có nửa phần trách nhiệm.

Thu Trinh góp lời :

- Bọn họ đều đã có chồng mà không giữ đạo, còn trách được ai nữa ?

Thuyên Kỳ cười nhạo nàng :

- Trong thiên hạ không ai dám sánh với nàng, như Tống Linh Long anh tuấn như Phan An, Tử Đô còn bị nàng mắng cho tím ruột mà đi.

Thu Trinh thẹn thùng cúi mặt.

Bạch Nhật Thân Thâu Trịch Cốc bước vào báo cáo :

- Cung bẩm Hội Chủ, sau gần tháng trời theo dõi các kỹ viện, tửu lâu và đồ trường, thuộc hạ phát hiện một nhân vật rất khả nghi. Người này háo sắc, thích ăn

ngon và mê đánh bạc. Đặc điểm là không bao giờ cười lớn, khi nói chuyện hàm răng không hở. Nói chung, có điểm giống Gia Cát Tâm. Sau đó, thuộc hạ đã tìm cách điều tra bọn gia nhân, được biết rằng gã mới xuống miền nam du ngoạn trở về hơn tháng nay.

Thẩm Thiên Tân hài lòng bảo :

- Trịnh lão đệ giỏi lắm ! Nhưng lai lịch gã thế nào ?

Trịnh Cốc gãi đầu lúng túng :

- Bẩm lão gia, thật khó mà tưởng tượng được gã lại là ái tử của quan Cửu Môn Đề Đốc Cam Hùng.

Mọi người sững sờ kinh ngạc, Thuyên Kỳ suy nghĩ một lúc rồi bảo :

- Trịnh huynh hãy tìm cách hỏi thăm bọn gia nhân xem, phải chăng trước đây trong phủ có một thư sinh vào làm công việc văn thư, nay đã bỏ đi ?

Nhân Yêu gật gù :

- Có lẽ công tử cho rằng Gia Cát Tâm đã hạ sát con trai họ Cam rồi cải dạng thế thân vào ?

Chàng mỉm cười đáp :

- Vãn bối chỉ giả định như thế thôi !

Ba hôm sau, Thân Thâu về phúc đáp :

- Hội Chủ đoan việc như thần. Hơn hai năm trước, quả đúng có một nho sĩ văn chương xuất chúng, tên gọi Khổng Lam, làm sư gia cho Cam công tử. Nhưng gã đột ngột bỏ đi đâu không rõ.

Nhân Yêu vỗ bàn nói :

- Chắc chắn là gã rồi, trước đây mỗi tháng gã đến thăm lão phu mấy ngày, trong hành lý có văn kiện, thi thư.

Thuyên Kỳ trầm ngâm một lát rồi tủm tủm cười bảo :

- Dinh Cửu Môn Đề Đốc phòng bị tôn nghiêm, lại nằm ngay cửa cấm thành, chúng ta không thể khinh động đột nhập cho được. Có lẽ phải dùng cách gậy ông đập lưng ông mà thôi !

* *

*

Ngay đêm đó, có một bóng đen đột nhập vào khuê phòng người tiểu thiếp xinh đẹp của Tổng quản Đề Đốc phủ. Gã phi tặc không lấy đi bất cứ thứ gì mà chỉ bỏ một dùm thuốc bột vào chén sâm thang.

Một khắc sau, nữ nhân vào phòng nâng chén uống cạn rồi đi ngủ. Nhưng nàng không ngủ được vì cơn rạo rức thêm muốn ái ân. Chưa bao giờ nàng có cảm giác khao khát gần gũi nam nhân đến như vậy. Đêm nay Hồ Tổng quản không có nhà. Lan Hương không chịu được nữa, nàng bảo tiểu tỳ sang phủ Đề Đốc, cách đấy chỉ hơn trăm trượng, gọi ngay Hồ lão.

Hồ Sa tưởng nàng lâm bệnh nên học tốc chạy về. Nhưng vào đến khuê phòng đã thấy nàng lỏa lồ không một mảnh xiêm y lăn lộn trên giường. Nhìn thấy lão, nàng mừng rỡ bật dậy ôm chầm lấy mà đòi hỏi.

Hồ lão vội vàng đáp ứng. Nhưng chỉ một hiệp lão nhân đã mệt nhoài, trong khi Lan Hương vẫn như con hô. Nàng không tiếc lời chê trách, mắng mỏ lão là kẻ già nua yếu đuối, Hồ lão xấu hổ, uống gấp đôi thuốc tráng dương bồi tiếp nàng thêm hai hồi nữa. Lan Hương vẫn chưa thỏa mãn, nàng van nài, cầu khẩn lão tiếp tục cuộc mây mưa. Hồ Sa kiệt lực nổi càu tát mạnh vào mặt nàng :

- Lão phu năm nay đã lục tuần, đâu có thể như bọn thanh niên được !

Lan Hương bật khóc :

- Tiện thiếp cũng chẳng hiểu tại sao đêm nay lại khác thường như vậy, xin lão gia lượng thứ cho. Tiện thiếp đâu phải lẳng lơ, trác nết. Có lẽ do cơ thể có gì lạ.

Nói xong nàng vờ bầu rượu trên bàn uống cạn, say bí tở mới ngủ thiếp đi được.

Trong năm ngày liên tiếp, cứ đến canh một Lan Hương lại dầy vò, vất cạn sức lực của Hồ Sa. Lão kinh hoàng dẫn đại phu của phủ Đề Đốc đến chuẩn bệnh cho nàng. Hà đại phu xác định nàng không hề có bệnh gì. Hồ Sa lại nhờ đến lang trung giỏi nhất thành Bắc Kinh nhưng cũng vô hiệu. Càng lúc Lan Hương càng đòi hỏi nhiều hơn khiến Hồ Tổng quản chẳng còn sức lực đâu mà làm việc. Lão đành xin Cam Đề Đốc cho nghỉ phép mười ngày để chăm sóc Lan Hương. Đây là chuyện khó nói ra nên Hồ Sa đã dặn dò mọi người giữ kín, chỉ nói thác đi là Lan Hương bị cảm mạo.

Sang ngày thứ sáu, Hồ lão đang ngồi râu rĩ bên giường, nhìn ái thiếp dật dờ trong men rượu bỗng nghe ngoài ngõ có tiếng chuông len keng và giọng rao :

- Hoa Đà tái thế, Biên Thước hồi sinh. Bách bệnh tiểu trừ, cứu nhân độ thế, không trị hết bệnh, không lấy tiền.

Hồ Sa bán tín bán nghi nhưng cũng liều chạy ra mời vào. Vị lang trung này là một đạo sĩ đi đường, tướng mạo thanh kỳ trang nghiêm, râu tóc bạc như mây. Hồ Sa bất giác sinh lòng kính phục, mời lão an tọa rồi kể thực sự tình.

Đạo sĩ xin vào trong xem mạch cho Lan Hương. Lúc trở ra, lão nâng chén trà suy nghĩ đến xuất thần. Lát sau thở dài nói :

- Quý phu nhân không phải bị bệnh mà trúng một tà pháp cực kỳ hiểm ác Bản đạo có thể dùng nội đan cứu nàng, nhưng sau đó phải về núi ngay để tu luyện lại, nếu không sẽ phí mất bảy mươi năm đạo hạnh.

Hồ Sa mừng rỡ nói :

- Vậy xin tiên trưởng ra tay tế độ, lão phu dù tốn kém bao nhiêu cũng chẳng ngại.

Đạo Trưởng lắc đầu :

- Bần đạo tuổi đã hơn tám mươi, còn cần vàng bạc làm gì. Chỉ vì đứa cháu ruột này nên phải lang bạt giang hồ kiếm chén cơm nuôi y. Nay phải về núi tọa quan, bỏ y lại cho ai ?

Hồ lão ngấm tên tiểu đồng sau lưng đạo sĩ, thấy gã tuổi đã mười bảy, mặt mũi ngơ ngáo, chất phác. Hồ Sa tính toán một lúc rồi quả quyết nói:

- Xin tiên trưởng an tâm, lão phu sẽ đem hẳn vào làm gia nhân trong Đê Đốc phủ, no ấm một đời.

Đạo trưởng hài lòng, vòng tay cảm tạ :

- Nếu được như vậy, bần đạo sẽ chữa trị cho quý nhân rồi bỏ cuộc đời ô trọc này.

Đạo sĩ cùng Hồ lão bước vào trong phòng, thò tay vào miệng lấy ra một viên ngọc lớn bằng hạt nhãn tỏa ánh hồng quang rực rỡ.

Hồ Sa kinh hãi chấp tay vái lạy. Đạo sĩ ngậm nội đan vào chén nước một lúc, đưa cho Hồ lão :

- Lệnh phu nhân chỉ cần uống chén nước này xong là giải trừ được tà pháp, trở lại bình thường như xưa.

Nửa khắc sau, nàng hồi tỉnh thẹn thùng thưa :

- Lão gia ! Tiện thiếp nghe toàn thân thư thái, mát rượi, mất hẳn cảm giác rạo rức, thèm muốn.

Hai vợ chồng họ Hồ phục xuống lạy tạ. Đạo sĩ xua tay, quay sang bảo cháu :

- Trinh nhi, Hồ lão là người nhân đức, ngươi hãy cố sức làm việc, đừng phụ lòng ân nhân.

Tiểu đồng dạ nhỏ, mặt rưng rưng :

- Bá phụ đi có còn trở lại thăm tiểu diệt hay không ?

Đạo sĩ lắc đầu, hiền hòa nói :

- Duyên trần của ta đã hết. Trinh nhi đã lớn và có nơi nương tựa, ta rất yên lòng.

Đạo sĩ chiếu đôi mắt sáng lòa bảo họ Hồ :

- Bần đạo đem nội đan chữa bệnh là đã phạm luật trời. Chuyện này mong Tổng quản tuyệt đối giữ kín cho.

Phu thê Hồ lão sợ hãi vâng lời.

* *

*

Hôm sau Hồ Tổng quản hớn hở dắt Trình Nhi vào phủ, giới thiệu là cháu họ mình, cho làm chân sai vặt.

Trình Nhi tính tình thực ngây ngô nên được mọi người yêu mến. Hồ Sa thường sai gã ra ngoài lấy vật thực và thăm nom Lan Hương.

Thế là phần đầu kế hoạch của Thuyên Kỳ đã thành công. Bạch Nhật Thân Thâu Trình Cốc đã lọt vào hổ huyệt. Lão đã vẽ lại đường đi nước bước trong phủ và hoạt động của Cam Phương công tử.

Sau vài lần gặp gỡ, Thân Thâu khẳng định Cam công tử chính là Gia Cát Tâm. Thuyên Kỳ đã giao cho lão nhiệm vụ tìm cho được nơi chôn dấu thi thể của Cam Phương. Với bằng cứ này chàng sẽ vạch mặt được tên ác tặc.

Gia Cát Tâm nhập vai Cam Phương rất dễ dàng vì gã đã kề cận công tử hơn một năm dài. Hơn nữa, họ Cam cũng là kẻ háo sắc, thích ăn ngon, mặc đẹp. Cam Đề Đốc góa vợ đã lâu nên mọi tình thương đều dồn cho ái tử. Lão dung túng mọi hành vi của con mình. Việc quan bận rộn nên Đề Đốc cũng chẳng có thời gian gần gũi. Lão cũng biết rằng Cam Phương đã chiếm đoạt trinh tiết hầu hết các tỳ nữ trong phủ và thường lui tới thanh lâu, đồ trường. Nhưng đôi lần gặp khó khăn trong công việc, Đề Đốc thử hỏi ý Cam Phương thì gã kiến giải rất tuyệt diệu, đưa ra kê sách vẹn toàn. Vì vậy, Đề Đốc càng yêu thương gã hơn, lòng tự hào về trí tuệ con mình.

Thuyên Kỳ đánh giá rất cao cơ trí của Gia Cát Tâm, chàng biết gã đã thuộc lòng bí kíp và không chừng đã hủy đi. Chỉ còn cách là giết gã diệt trừ hậu họa cho võ lâm. Hơn thế nữa, với vai trò Cam công tử cùng với trí tuệ siêu phàm, gã rất dễ tiến thân trên đường hoạn lộ. Nếu gã nắm được binh quyền thì khó mà biết được gã làm gì.

Chàng cũng biết Gia Cát Tâm có trong người không dưới năm mươi năm công lực và tuyệt học của Lôi Hỏa Đầu Đà. Nếu khinh động xuất thủ mà không thắng được gã ngay, chàng sẽ trở thành tội nhân của triều đình, làm liên lụy cả đền gia quyến và đồng đạo.

Thuyên Kỳ đã bàn bạc rất kỹ với Thu Trinh và các bậc trưởng bối cách đối phó.

* *
*

Sáng ngày mười tám tháng tư, Thuyên Kỳ đang đứng trên lan can nhìn xuống đường phố chính, chàng giật mình nhận ra công chúa Oa Thiên Phượng cùng sáu dũng sĩ Mông cổ đang lững thững vào thành. Chàng mừng rỡ tung người xuống đất, chạy ra đứng trước cửa gia trang chờ đợi. Khi đoàn người đi tới, chàng bước ra chặn đường vòng tay cung kính nói :

- Phò mã kính thỉnh công chúa nhập trang !

Dũng sĩ đội trưởng cận vệ chính là Oa Khoác Biệt, tâm cơ tinh minh, lão luyện, hỏi lại với vẻ nghi ngờ :

- Sao phò mã biết công chúa vào Trung Nguyên và đi qua đường này mà cho lão ra đón ?

Lúc này Thuyên Kỳ đang mang dung mạo của một phú hào. Chàng lạnh lùng đáp :

- Phò mã là bậc thân tiên, còn nhận ra được có tên ngọc Oa Khoác Biệt đi theo bảo hộ nữa !

Họ Oa giật mình kinh hãi chẳng biết nói sao. Thiên Phượng mỗi mồn mong được gặp Thuyên Kỳ nên chẳng cần nói nhiều, ra lệnh :

- Tướng công của ta quả là bậc kỳ hiệp, tất là phải có chỗ hơn người. Chúng ta mau vào trong gặp chàng.

Dứt lời, nàng thúc ngựa chạy thẳng vào trong, bọn vệ sĩ phải chạy theo vào. Tần Thu Trinh nghe tiếng vó ngựa chạy ra. Thấy Thiên Phượng mừng rỡ rú lên :

- Công chúa !

Oa Thiên Phượng ngỡ ngàng nhìn phu nhân xa lạ kia hỏi :

- Sao bà lại nhận ra ta ?

Thu Trinh nhớ ra mình đang mang mặt nạ liền giật phăng, để lộ dung nhan thiên kiều, bá mị. Công chúa vui mừng khôn xiết, nhẩy xuống ôm lấy Thu Trinh khóc nức nở.

Tần nương dìu nàng vào trong. Thảm Thiên Tân thấy công chúa mặc y phục Mông Cổ tuổi trạc mười sáu, đoán ngay đó là con dâu thứ năm của mình. Ông tủm tỉm cười không nói.

Thu Trinh bảo Thiên Phượng :

- Công chúa ! Đây là lão nhân gia của chúng ta !

Thiên Phượng sợ hãi sụp xuống ra mặt :

- Túc nữ Oa Thiên Phượng khấu kiến lão gia !

Thiên Tân cười ha hả :

- Ta đã nghe đến công chúa từ lâu, nay mới được diện kiến. Đường xa vạn dặm nên ta chưa kịp đến bái kiến Đại Vương Tử và lão Thái Phi.

An tọa xong, công chúa sững sờ nhận ra gã tổng quản lúc nãy đang ngồi cạnh và đưa tay vuốt tóc nàng. Công chúa tính nóng như lửa, vung tay tát vào mặt gã. Nàng đứng bật dậy định buông lời chửi mắng, nhưng Thu Trinh đã kéo nàng ngồi xuống bảo:

- Công chúa đánh tướng công như vậy là đủ rồi !

Thuyên Kỳ đưa tay vuốt mặt, khôi phục chân diện mục. Thiên Phượng sa vào lòng chàng vừa khóc vừa trách móc :

- Chàng quả là vô lương tâm, bỏ thiếp bơ vơ, ngày đêm mỗi mòn chờ đợi. Nàng là người Mông Cổ nên không thủ lễ như người Hán tộc, thản nhiên ôm ấp Thuyên Kỳ. Chàng cảm động vỗ về :

- Thiên Phượng ! Từ ngày về Trung Thổ, ta liên tiếp gặp cường địch nên chưa thể trở lại sa mạc đón nàng được. Hãy tha lỗi cho ta.

Thần Kiếm hấn giọng bảo :

- Kỳ nhi vẫn thường áy náy, nhớ đến công chúa nơi quan ngoại nhưng không thể đi được.

Thu Trinh cũng góp lời an ủi, Thiên Phượng nguôi ngoai, đổi giận làm vui :

- Tướng công biết không, thiếp phải van nài mãi lão Thái Phi và Vương phụ mới cho vào Trung Thổ tìm chàng. Thiếp tự nhủ, nếu chàng phụ bạc không nhìn nhận, thiếp sẽ tự sát cho xong.

Thuyên Kỳ quặc mặt bảo :

- Nàng nghĩ ta là người thế nào mà lại nói như vậy ?

Công chúa kinh hãi lập bấp :

- Tiện thiếp què mùa, nói năng không phải đạo, xin chàng đừng giận !

Nước mắt nàng tuôn trào như suối, nhìn Thuyên Kỳ với vẻ van xin. Chàng cảm động dịu giọng :

- Nương tử đôi với ta bằng cả tấm chân tình, lẽ nào ta lại không biết !

Thiên Phượng lần đầu được chàng gọi một cách thân mật, nàng sung sướng nói :

- Thiếp sẽ học hỏi các vị đại thư để tướng công không phải thất vọng.

Thu Trinh đưa công chúa vào trong tắm gội thay đổi xiêm y. Lúc trở ra thì tiểu yến đã bày xong. Oa Khoác Biệt và năm dũng sĩ mông Cổ cũng có mặt. Gã uống vài chung, cười sang sảng nói :

- Lần này công chúa vào Trung Nguyên ngoài việc tìm phò mã còn có nhiệm vụ dâng lễ vật lên Minh Đế. Năm trước, ngài có giáng chỉ yêu cầu Đại Vương Tử tìm cho một bộ da Bạch Hồ để may áo ngự hàn cho thái tử. Loại da này có diệu dụng chống cảm mạo phong hàn rất tốt.

Thuyên Kỳ chợt nghĩ ra diệu kế, bảo công chúa :

- Oa nương mau lấy tấu biểu cho ta xem thử ?

Thiên Phượng chạy vào phòng đem ra. Tấu chương do đích thân công chúa dâng lên Minh Đế nên không cần niêm phong. Thuyên Kỳ mở ra đọc rồi kính cẩn đưa cho Thiên Tân :

- Xin phụ thân xem thử nét chữ coi có thể giả được không ?

Thần Kiếm xem kỹ, cả cười :

- Số này được viết bằng lối chữ cải biến của họ Triệu, đối với ta chẳng khó khăn gì.

Oa Khoác Biệt kinh hãi :

- Chẳng lẽ phò mã định sửa đổi tấu chương của Đại Vương Tử hay sao?

Chàng trấn an gã :

- Chẳng có gì hệ trọng đâu, ta chỉ muốn thêm tên mình vào để được cùng công chúa nhập cung.

Họ Oa thở phào :

- Nếu thế thì không sao, Đại Vương Tử có biết cũng chẳng phiền lòng.

Thuyền Kỳ bèn đem việc Gia Cát Tâm trộm bí kíp và giả làm Cam công tử ra kể cho công chúa và họ Oa nghe. Chàng dặn dò họ rất kỹ lưỡng kế hoạch sắp tới.

Sáng hôm sau, Thuyền Kỳ hóa trang thành một hán tử Mông Cổ tuổi trạc hai mươi ba, dung mạo kiêu ngạo, lạnh lùng như đá, râu bó cằm trông rất uy vũ. Chàng tin rằng Ước Dĩ cách Bắc Kinh bảy tám ngàn dặm, chẳng ai có thể nhận ra dung mạo này khác với phò mã đất Mông. Đến cửa Ngộ Môn, Oa Khoác Biệt đưa bái thiếp vào. Lát sau, Cửu Môn Đề Đốc Cam Hùng mở rộng cửa cấm thành dùng quốc lễ đón đoàn sứ giả Mông Cổ vào triều kiến.

Buổi chầu sáng vẫn chưa tan, Minh Đế và bá quan hoan hỉ tiếp đón phò mã và công chúa đất Mông.

Đọc tấu chương và nhận lễ vật xong, Thánh hoàng mỉm cười phán :

- Trẫm nghe nói Lang phò mã là Mông Cổ đệ nhất dũng sĩ, chắc võ nghệ rất cao cường ?

Phò mã Lang Hồ thần nhiên đáp :

- Khải tấu Thánh thượng. Hạ thần may mắn được trời phú cho chút thần lực chứ võ nghệ chẳng dám so bì với các cao thủ Trung Nguyên.

Thủy Sư Đề Đốc Hồ Bắc Hồ Diên Luật là người nổi tiếng Hạng Võ đương thời, nghe phò mã đất Mông khoe khoang thần lực, liền bước ra khải tấu :

- Muôn tâu thánh thượng, hạ thần xin được so tài với Lang phò mã để Thánh thượng và bá quan thưởng thức.

Minh Đế cũng muôn nhân dịp này dần mặt người Mông nên tươi cười bảo :

- Phò mã đến đây với tư cách sứ thần, nếu có nhã hứng thì trở tài cho trẫm ngự lãm xem sao ?

Lang Hồ kính cẩn tâu rằng :

- Người Mông Cổ cũng là thân dân của Thiên Tử Đại Minh, hạ thần xin tuân chỉ nhưng dù kết quả thế nào cũng xin giữ vững tình giao hảo giữa hai dân tộc Hán - Mông.

Minh Đế hài lòng :

- Phò mã đã vì trẫm mà ra sức, dù Hồ Diên Luật có kém hơn, trẫm nào dám giận hờn.

Long nhan truyền bãi triều, dẫn quần thần ra thượng uyển uống rượu và xem cuộc so tài.

Thiên Phụng thấy Hồ Diên Luật cao hơn phu tướng mình cả cái đầu, thân hình lực lưỡng bỗng sinh lòng lo sợ. Nàng hỏi nhỏ :

- Oa Khoác Biệt cũng là tay đại lực sĩ, sao chàng không đề hấn ra tay ?

Thuyên Kỳ cũng sợ để lộ võ công khiến Gia Cát Tâm nghi ngờ nên gọi họ Oa đến dặn dò.

Chờ Minh Đế ngự tọa xong, Hồ Diên Luật cung kính vái chào rồi cởi quan phục để lộ thân hình rắn chắc, đen bóng. Lão ngại nghề nói :

- Bỏn quan nghe nói người Mông giỏi nghề đồ vật, xin lĩnh giáo phò mã vài keo.

Thuyên Kỳ lạnh lùng đáp :

- Bỏn phò mã thân mang vương phục, không tiện lăn lóc trên đất cát, xin để Oa Khoác Biệt tướng quân bồi tiếp.

Họ Oa bước ra vái chào rồi cởi áo. Gã thấp hơn đối thủ cả cái đầu nhưng bắp thịt cuộn cuộn, chẳng kém phần uy mãnh. Hồ Diên Luật định bụng sẽ đả bại họ Oa trước rồi sẽ khiêu chiến với tên phò mã nên không hề phản đối. Lão dùng ngón chân cái vẽ vòng tròn rộng chừng một trượng rồi bảo :

- Kẻ nào rời khỏi vòng này hay bị đề không phản công được coi như thua.

Hai đối thủ xông vào nhau như cơn lốc. Hồ Diên Luật vươn đôi cánh tay dài như tay vượn nắm chặt vai Oa Khoác Biệt kéo mạnh. Tay họ Oa ngắn hơn nên không cách nào xáp lại gần để ra đòn. Gã cố sức chống tẩn chịu đựng. Hồ Diên Luật găm lên rồi vận toàn lực đẩy dần đối phương ra khỏi vòng tròn. Hai chân Oa Khoác Biệt càng vấu xuống bãi cỏ thành hai vệt dài. Minh Đế và bá quan hoan hô nhiệt liệt, tin chắc rằng Hồ Diên sẽ thắng.

Nhưng khi bàn chân Oa Khoác Biệt còn cách vạch ba gang, đối thủ của y bỗng nhảy mũi hắt hơi, sức lực giảm đi. Họ Oa không bỏ lỡ dịp may, hắt tung đôi tay của Hồ Diên Luật khỏi vai mình, cúi thấp người xông vào chụp lấy đôi chân của lão, vác lên vai quăng ra khỏi vòng tròn.

Thế võ này dường như không có trong lối vật Mông Cổ vì gồm cả phép đả huyết của Trung Nguyên. Ngón trở tay tả của Khoác Biệt đã ấn mạnh vào huyết ý Xá trên lưng Hồ Diên Luật khiến lão nhũn cả người, chẳng cách nào chống cự được. Diễn biến này khiến Minh Đế và triều thần ngỡ ngàng, chết lặng. Phò mã Mông Cổ đứng lên thưa :

- Khải tấu Thánh thượng, Oa Khoác Biệt may mắn thắng được Hồ Diên Luật, cuộc tỉ thí đã kết thúc. Bọn hạ thần xin cáo từ.

Minh Đế cố tỏ vẻ rộng lượng, cười ha hả phán :

- Chẳng mấy khi công chúa và phò mã vào Trung Thổ, sao không lưu lại Bắc Kinh làm khách của trẫm vài ba ngày ?

Lang Hồ cung kính thưa :

- Hoàng thượng đã truyền dạy, bọn hạ thần xin tuân chỉ.

Bọn Thuyên Kỳ rời hoàng cung đến Bắc Kinh đệ nhất khách điếm. Tân Thu Trinh đã đặt sẵn ba phòng thượng hạng và đang chờ đợi họ.

Nguyên ngày hôm đó, nàng đóng vai tỳ nữ theo phò mã và công chúa du ngoạn Đế Đô. Tối đến, Thu Trinh đẩy Thiên Phượng vào lòng Thuyên Kỳ rồi chạy ra ngoài khúc khích cười khóa trái cửa lại. Thuyên Kỳ nhìn gương mặt trẻ trung, xinh đẹp đang hồng lên vì e then, bước đến hôn lên đôi môi công chúa. Nàng say đắm lịm trong nụ hôn đầu đời. Sau khi ân ái, Thiên Phượng nép vào lòng chàng thổ thê :

- Cách nay hai tháng, mẫu thân đã lâm bồn, sinh được hoàng nam. Thiếp sẽ ở lại Trung Thổ với chàng cho đến khi giảng hồ được thái bình.

* * *

*

Trong vòng bảy ngày, danh tiếng của phò mã Mông Cổ Lang Hồ đã vang dội đất Đế Đô. Họ Lang ngoài những lúc đưa công chúa đi dạo, thường cùng đám dũng sĩ Mông Cổ la cà nơi thanh lâu, tửu điếm và đồ trường.

Phò mã xài tiền như nước, rộng rãi ban phát cho bọn tiểu nhị và kỹ nữ. Nhưng gã lại gặp hồng vận trong nghề đổ bạc. Những canh bạc của phò mã làm đứng tim người xem.

Tối nay Lang Hồ lại có mặt trong Yên Kinh đồ trường, sòng cờ bạc lớn nhất Bắc Kinh. Khách của sòng toàn là bạc đại phú hay vương tôn công tử, con nhà quyền quý. Đương nhiên trong số ấy không thể vắng mặt Cam Phương, quý tử của Cửu Môn Đê Đốc và phò mã Mông Cổ đã đối mặt nhiều lần trên chiếu bạc. Số tiền họ Cam thua đã lên đến hai chục vạn lượng bạc.

Gia Cát Tâm tức Cam Phương vẫn tự hào mình là tay thánh thủ trong đồ trường, nhưng không hiểu tại sao khi gặp tên Mông Cổ mặt lạnh như tiền này thì thua xiểng niểng. Gã tức tối, căm hận nhìn họ Lang vung tay ban phát số bạc đã ăn của gã.

Đêm nay, trong ba trăm người đến Yên Kinh đồ trường, chỉ có bốn người tham dự cuộc chơi. Số còn lại chỉ đến để chia sẻ vui buồn. Bốn đại nhân vật đó là phò mã Mông Cổ Lang Hồ, Cam công tử, Triệu công tử và Trương Bách Vạn. Triệu công tử chính là trưởng nam của lão thái sư đương triều, còn Trương Bách Vạn là đệ nhất phú gia đất Bắc Kinh.

Gia Cát Tâm quyết lấy lại cả vốn lẫn lời nên ỷ vào công lực thâm hậu hện ba người kia đến gieo xúc xắc. Trương Bách Vạn có tài như vậy vì tài sản của lão ta lên đến hàng trăm vạn lượng. Họ Trương cũng là cao thủ trong nghề nên vui vẻ nhận lời. Còn Triệu đại công tử tuổi mới tam tuần mà sắc diện nhợt nhạt, tái xanh vì tửu sắc. Phụ thân gã giàu nhất thiên hạ nên gã cũng chẳng thèm để ý đến chuyện mình có biết đánh bạc hay không ?

Chiếc bàn phủ lụa xanh nằm ở giữa đồ trường chính là trận địa của họ. Các bàn cờ bạc khác đều biến thành bàn rượu cho khách quan chiêm. Chủ nhân đồ trường là em họ của hoàng hậu Nương Nương. Lúc còn trẻ lão có danh hiệu là Nhật Dạ Đồ Thần Khúc Bình.

Mười lăm năm trước, biểu muội lão được tiến cung, sinh hoàng nam và lên ngôi hoàng hậu. Lão bèn dựa thế nằng mở đồ trường này.

Hôm nay, Khúc lão đích thân đứng ra làm trọng tài cho canh bạc. Theo quy củ, lão hỏi bốn người :

- Dám hỏi tứ vị định giới hạn vốn liếng đến mức nào ?

Cam Vương Tử mở lời :

- Hai mươi vạn lượng.

Trương Bách Vạn tố thêm :

- Ba mươi vạn lượng !

Lang phò mã lắc đầu :

- Ít quá, sáng mai bốn phò mã phải về Mông Cổ, nếu không đủ năm mươi vạn lượng bốn phò mã không chơi!

Năm mươi vạn lượng là cả gia tài của Cửu Môn Đề Đốc. Nhưng Gia Cát Tâm đã chắc thắng nên đồng ý. Hai người kia cũng vậy. lát sau, gia nhân của ba người kia đã đem đủ số ngân phiếu đến. Khúc lão kiểm tra xong tuyên bố :

- Quy củ của cuộc chơi là ai cao điểm nhất sẽ thắng. Lúc chưa gieo xúc xắc có quyền tố thêm, nhưng không được quá số bạc của người còn ít vốn nhất. Xin mời chư vị !

Trương bách Vạn lên tiếng :

- Ván thứ nhất lão phu đề nghị đặt năm vạn lượng.

Kính lão cao niên, ba người kia đồng ý. Trương lão gieo ba hạt xúc xắc vào chén sù. Ngũ tứ tam là mười hai điểm. Như vậy, ván này Cam Phương ăn hết, sau mười ván thăm dò, không nhà nào hoàn toàn chiếm thượng phong.

Cam Phương đầu thấy đã đến lúc xuất tuyệt chiêu. Liền đặt ra mười vạn lượng. Triệu Tú tố thêm năm vạn, vị chi là hai chục vạn bạch ngân.

Khách quan chiêm nín thở theo dõi. Trương Bách Vạn gieo trước được mười sáu điểm. Lão thở phào nhẹ nhõm. Nhưng Cam Phương đã vận thủ kinh kiếm được mười bảy điểm. Đến lượt đại công tử Triệu Tú, gã chán nản gieo hú họa nhưng lại được ba

mặt lục là số điểm cao nhất. Lang phò mã thất vọng, hờ hững ném ba hạt ngà voi vào chén. Hạt xoay tít cuối cùng cũng ngửa lên ba mặt lục. Như vậy Triệu Tú và Lang Hồ phải gieo thêm lần nữa.

Họ Triệu phấn khởi lâm râm khẩn vái tổ tiên rồi buông hạt. Tiếc thay gã chỉ được tám điểm. Lang Hồ chỉ hơn gã hai điểm, đại thắng ván này. Cam Phương không hề có chút nghi ngờ vì Triệu Tú lúc khò lại gieo được mười tám điểm trước, sau đó mới đến họ Lang. Gã chỉ tức giận là sao thủ pháp của mình hôm nay không hoàn toàn linh diệu như mọi ngày. Trương lão cay cú đặt liền ba chục vạn lượng đấu. Lang Hồ nhắm tính Cam Phương chỉ còn đúng ba mươi vạn lượng, chàng tố thêm năm vạn. Tổng cộng canh bạc này lên đến một trăm bốn mươi vạn lượng.

Lần này Cam Phương gieo trước, gã quyết phải thắng ván này, nên vận chân khí khiến ba hạt ngà voi xoay tít, cố dành lấy mười tám điểm. Nhưng gã không ngờ, một luồng lực đạo đã truyền vào đáy chén làm sai lệch vòng quay của xúc xắc. Mười hai điểm là kết quả rất tồi tệ. Cam Phương gằn như muốn té ngửa ra sau. Nhưng gã đành ráng ngồi lại, dùng nội công thâm hậu thao túng số điểm của đối phương.

Quả nhiên Triệu Tú chỉ được có chín điểm. Đến lượt Trương Bách Vạn, Cam Phương chờ lão gieo xuống rồi truyền lực đạo vào chén nhưng sững sờ nhận ra có luồng chân khí bảo vệ chén sứ. Cam Phương nhủ thầm rằng không ngờ họ Trương lại là tay đại cao thủ, gã nhếch mép cười, dồn thêm ba thành công lực. Nhưng nội công của họ Trương cực kỳ hùng hậu, không để luồng chân khí của Cam Phương xen vào. Ba hạt ngà voi dừng lại, chỉ có mười ba điểm nhưng cũng đã đưa Gia Cát Tâm vào cảnh tuyệt vọng. Gã tự nhủ thầm đêm nay sẽ cướp lại những gì đã mất. Gã mãi mê suy nghĩ nên không để ý rằng phò mã Mông Cổ đã gieo được mười lăm điểm, thu về một trăm bốn mươi vạn lượng bạc. Lang Hồ đứng lên lạnh lùng bảo :

- Đã có đến hai người cạn vốn, chúng ta nghỉ thôi.

Phò mã thưởng cho Khúc Bình chủ nhân của đồ trường năm ngàn lượng rồi bảo lão :

- Thắng được canh bạc đêm nay, bốn phò mã sẽ ở lại Trung Nguyên thêm vài ngày nữa. Nếu có cuộc chơi nào xứng đáng, cứ đến Yên Kinh đại khách điểm tìm ta.

Canh ba đêm ấy quả thật có người đến tìm Lang Hồ, nhưng không phải để đánh bạc mà là để lấy mạng gã. Tên phi tặc này bịt mặt, toàn thân màu đen u ám, trên lưng là một thanh trường kiếm. Gã vượt tường nhẹ nhàng đáp xuống vườn hoa, nhìn về phía phòng của đám người Mông Cổ trên lầu hai, tìm cách đột nhập.

Bất ngờ từ trên một tàn cây có người lao xuống võ hai đạo chưởng kinh nặng nề như núi đổ xuống đầu tên bịt mặt. Gã kinh hoàng cử song thủ cố chống đỡ. Chưởng phong chạm nhau nổ vang rền như sấm động, tên hắc y chấn động toàn thân, máu miệng phun thành vòi. Nhưng gã là người cơ trí, cố nén đau lăn vào bụi hoa rồi vượt tường chạy mất.

Người vừa tấn công gã chính là Thuyên Kỳ, chàng tung mình rượt theo. Nhưng tên hắc y thông thuộc đường sá Bắc Kinh nên đã lẫn vào ngõ hẻm mất dạng. Thuyên Kỳ tìm một lúc lâu vẫn không thấy, chàng phi thân về phía Đề Đốc phủ chặn đường.

Nhưng đến sáng vẫn không thấy bóng tên hắc y. Chàng dậm chân tiếc nuối quay lại khách điếm. Thẩm Thiên Tân nóng ruột hỏi ngay:

- Kỳ nhi có theo kịp gã không ?

Chàng thiêu não lắc đầu :

- Rất tiếc là gã đã chui vào ngõ hẻm và biến mất. Hài nhi có đến phủ Đề Đốc chờ đợi nhưng cũng chẳng thấy. Nhưng gã dù thoát chết cũng phải tĩnh dưỡng ba tháng mới mong hồi phục.

Cả bọn trả phòng, kéo nhau trở lại tòa trang viện cửa bắc. Nhân Yêu nghe kể vỡ bần than dài :

- Té ra gã đã lấy được Lôi Hỏa Kim Giáp của Lôi Hỏa Đầu Đà nên không chết dưới Lôi Chưởng của công tử.

Thuyên Kỳ hối tiếc :

- Nếu vẫn bới dùng tiểu kiếm thì hẳn đã mạng vong rồi.

Quá ngạc một chút, Thần Thâu Trịnh Cốc về báo :

- Bẩm Hội Chủ, theo đúng kế hoạch, hôm qua thuộc hạ đã lục soát phòng Cam công tử, cuối cùng đã tìm thấy bí kíp. Nhưng vẫn chưa biết gã dấu xác chết ở chôn nào.

Thuyên Kỳ nhận lại Thần Võ Bí Kíp, khen ngợi Thần Thâu :

- Thu hồi được bí kíp là đã thành công được một nửa, chỉ còn tiêu diệt Gia Cát Tâm là hậu họa không còn. Sau này ta sẽ tuyên dương công trạng Trịnh huynh trước võ lâm.

Trịnh Cốc vui sướng hồ thẹn nói :

- Thuộc hạ bất tài không tìm được xác của Cam công tử, thực lòng vô cùng hổ thẹn. Dù biết chắc chỉ trong phạm vi hoa viên.

Thuyên Kỳ tư lự một lúc rồi hỏi lại :

- Sau khi biết Cam Phương đã thua bạc cả một gia tài, thái độ của Đề Đốc như thế nào ?

- Bẩm Hội Chủ ! Sáng nay về đến, nghe Hồ tổng quản báo lại rằng công tử đã vét kim ngân để đánh bạc và thua sạch túi, Cam Đề Đốc tái mặt không nói nên lời, tài sản này là của tổ phụ để lại chứ bản thân họ Cam rất thanh liêm.

Thuyên Kỳ quay sang nói với Thần Kiếm :

- Bẩm thân phụ, hài nhi định sang phủ Đề Đốc. Trước là hoàn lại số bạc năm mươi vạn cho lão, hai là xem thử thi hài dấu ở đâu ?

Thiên Tân gật đầu :

- Kỳ nhi cư xử rất phải, nhưng theo ta, dù có tìm được thi hài Cam công tử hay không, ngươi cũng nên bày tỏ sự thực để cho Đề Đốc rõ. Đó cũng là cách ngăn ngừa hậu họa.

*

*   *

Cuối giờ mùi, công chúa và phò mã Mông Cổ đến dinh quan của Cửu Môn Đề Đốc. Nhận được báo thiệp, Cam Hùng đích thân ra cửa đón khách. Gương mặt lão vô cùng thiếu nảo an tọa xong, họ Cam cung kính hỏi :

- Chẳng hay công chúa và phò mã giá lâm tậ xá có điều chi dạy bảo ?

Thuyên Kỳ vòng tay đáp :

- Cam Đề Đốc, một đời thanh liêm chính trực, bốn phò mã không nở để ngài lúc tuổi già phải sống trong cảnh nghèo túng, thiếu thốn. Vì vậy đến đây đề hoàn lại số bạc năm mươi vạn lượng đã thắng của lệnh lang hôm qua.

Cam Hùng mừng như sống lại, nhưng lão là người thận trọng nên hỏi lại:

- Bốn quan rất cảm kích nghĩa cử của phò mã. Nhưng cũng xin hỏi ân tình này có kèm theo một điều kiện nào không ?

Chàng cười mát đáp :

- Quan Đề Đốc quả là một bậc lão thần tài trọng, tâm địa cũng quang minh. Nhưng xin hãy yên lòng, tình bang giao giữa hai dân tộc Hán - Mông vẫn đang thắm thiết, bốn phò mã chẳng cần phải mua chuộc Đề Đốc làm gì. Có điều không muốn thấy cảnh ngài nhận giặc làm con nên có đôi lời cảnh giác. Nếu ngài không muốn nghe cũng chẳng sao. Dứt lời, chàng trao cho lão xấp ngân phiếu trị giá năm mươi vạn lượng.

Cam Đề Đốc hoang mang :

- Bốn quan không hiệu ý phò mã muôn nói gì ?

Thuyên Kỳ gấn giọng :

- Người mà Đề Đốc tưởng ái tử mình thực ra chỉ là kẻ giả mạo. Còn ái tử đích thực chắc đã vùi thân đâu đó dưới lớp đất hoa viên.

Cam Hùng há hốc miệng lấp bắp :

- Phò mã nói thực đấy chứ ?

Chàng bèn kể lại việc Gia Cát Tâm học nghề hóa trang của Thiên Diện Nhân Yêu, xin vào làm gia sư trong trang phủ Đề Đốc. Sau đó, hấn sát hại Cam Phương rồi thế thân vào. Cả việc hấn trà trộn vào đám quân hào võ lâm, chứng tỏ tài năng để được chàng trọng dụng, rồi đánh cắp Thần Võ Vĩ Kíp. Đêm qua lại đến khách điểm hành thích chàng cướp bạc.

Cam Đề Đốc trầm ngâm rất lâu mới nói :

- Té ra phò mã chính là Tuyệt Hồ Công Tử danh vang tứ hải. Bốn quan có chân trong cơ mật viện, khi nghe thám tử báo cáo về động tịnh giang hồ, lòng vẫn ngưỡng mộ hiệp danh công tử. Còn việc Cam Phương, bốn quan nghĩ lại quả có nhiều nghi vấn. Sau này, hẳn không ăn to nói lớn như trước nữa, lại tỏ ra thông tuệ xuất chúng, khác hẳn với con trai lão. Hay là chúng ta tiến hành đào bới hoa viên xem có tìm được gì không ?

Vườn hoa của phủ Đề Đốc mỗi bề chỉ hơn mười trượng nhưng cây cối hoa cảnh và hòn non bộ rất nhiều. Thuyền Kỳ chăm chú quan sát bãi cỏ nhưng không thấy gì khả nghi. Chàng nhờ Cam Hùng gọi lão làm vườn đến hỏi :

- Trong hoa viên này, hơn năm về trước có trồng thêm cây hoặc xây giả sơn gì hay không ?

Lão cố nhớ lại rồi đáp :

- Đầu năm ngoái, công tử có bảo tiểu nhân dời hòn giả sơn cạnh cửa sổ đi nơi khác vì nó che khuất gió mát.

Thuyền Kỳ hỏi thêm :

- Vị trí mới của giả sơn có phải do công tử chỉ định cho lão hay không?

- Thừa phải !

- Vậy lão hãy đưa chúng ta đến chỗ ấy.

Lão già mau mắn dẫn mọi người đến cuối vườn, nơi đây có một hòn non bộ cao hơn đầu người, cấu tạo bằng mười tảng đá xếp chồng lên nhau. Thuyền Kỳ bảo Cam Đề Đốc :

- Tại hạ xin phép được phá hủy hòn non bộ này.

Cam Hùng gật đầu, Thuyền Kỳ vung song chưởng vỗ mạnh, chưởng kinh âm âm như sấm và những tảng đá bắn sang một bên.

Họ Cam lè lưỡi, dơ ngón cái lên khen ngợi. Thuyền Kỳ mỉm cười, sai Oa Khoác Biệt đào lớp đất dưới nền giả sơn. Chỉ hơn hai thước đã nghe mùi hôi thối xông lên nồng nặc, cuối cùng lộ ra một tử thi mặc thanh bào, da thịt đã thối rữa.

Oa Khoác Biệt nín thở đem xác chết lăn đặt trên bãi cỏ. Cam Hùng run rẩy quỳ xuống cõi đôi giày của xác chết. Nhận ra chân tả mất ngón cái, lão gào lên như điên loạn :

- Phương nhi ! Sao con lại chết thảm như thế này ?

Hồ Tổng quản và gia nhân xúm lại xem, đồng quỳ xuống sứt sùi. Thuyền Kỳ trầm giọng an ủi :

- Đề Đốc có khóc cũng không hồi sinh được lệnh lang. Hãy lo ma chay hậu hĩnh để hương hồn công tử được sớm siêu thoát.

Cam Hùng đứng bật dậy đấm ngực, râu tóc dựng ngược quát lớn :

- Lão phu thề sẽ bắt cho được tên khôn kiếp Gia Cát Tâm, xẻo từng miếng thịt báo thù cho Phương nhi.

Bọn Thuyên Kỳ cáo từ trở lại bản doanh.

Hôm sau cả thành Bắc Kinh xôn xao vì vụ án giết người thế thân ở phủ Đề Đốc. Cam Hùng đi vào triều khóc lóc xin Minh Đế truyền chỉ truy nã trong cả nước tên Gia Cát Tâm có chiếc lưỡi chẻ làm hai. Lực lượng bộ đầu trong mười tám tỉnh bắt đầu hoạt động. Cũng may người có dị tướng như Gia Cát Tâm rất hiếm nên không ai bị bắt oan. Có điều họ phải mỗi miệng há ra để quan quân kiểm tra.

***